

Joc de desdoblament

Lluís Baulida dirigeix 'Dies de vi i roses', d'Owen McCafferty, amb Xavier Ripoll i Sílvia Escuder, que s'estrena aquest cap de setmana a la sala La Planeta

Ripoll (Donald) i Escuder (Mona) són la parella protagonista de 'Dies de vi i roses', dirigida per Lluís Baulida Foto: L. SERRAT.

L'any 1962, Blake Edwards va estrenar el que ja ha esdevingut un clàssic de la història del cinema, Dies de vi i roses, protagonitzat per Jack Lemmon i Lee Remick. El guió del film és una adaptació del guió que l'escriptor nord-americà James P. Miller havia fet per un dramàtic televisiu que va dirigir John Frankenheimer el 1958. La pel·lícula va obtenir un gran èxit malgrat que el tema que toca –l'alcoholisme– no és precisament amable, i malgrat que no es tracta una comèdia, que era el registre habitual de Blake Edwards.

De tot això, en la versió homòloga bastida el 2005 per l'escriptor irlandès Owen McCafferty (Belfast, 1961), que es va estrenar el 2006 al National Theatre de Londres, només queda l'estructura dramàtica, els trets generals. Els Dies de vi i roses de McCafferty també són protagonitzats per una parella que té problemes amb

l'alcohol. McCafferty situa l'acció a Belfast i Londres, en els anys 60. Donald i Mona coincideixen a l'aeroport de Belfast. Tots dos fugen, per motius diferents, cap a Londres, cercant una oportunitat, una nova vida. Ella fuig d'un clima familiar catòlic molt opressiu, i ell, un corredor d'apostes, mira de trobar noves oportunitats lluny de la seva ciutat natal. No hi ha més personatges a escena. S'enamoren, però cauen tots dos en l'addicció a l'alcohol i s'endinsen en una espiral d'autodestrucció, de la qual només els pot treure l'amor que senten l'un per l'altre.

El gironí Lluís Baulida, provinent del món de l'audiovisual, i amb una ajudantia de direcció a Lurdes Barba en la producció teatral Dimonis, de Lars Norén (2006), s'enfronta a la primera experiència en la direcció d'un espectacle de llarga durada. Va ser l'actriu gironina Sílvia Escuder qui li va proposar d'adquirir els drets de la peça, i el director del festival, Salvador Sunyer, que va rebre la mateixa proposta amb una diferència de dues setmanes, es va decidir per la de Baulida i Escuder perquè hi va detectar "aquella espurna de passió necessària per tirar endavant un projecte". Baulida compta en el repartiment amb Sílvia Escuder (Dinou, La vetlla fúnebre, Solitud, Antígona, Sota el bosc lactic, De Víctor a Caterina o Vagines) i Xavier Ripoll (Alicia, El rei Lear, Pensaments escrits al caure de les fulles, Dimonis o Diktat). La traducció és de Berta Vilageliu, l'atrezzo i el vestuari són de Judith Torres, mentre que el so és d'Àlex Polls, el disseny d'escenografia és de Pablo Paz i el mateix Baulida, i el de llums és de Jordi Llongueras.

No és la pel·lícula La companyia gironina, que estrena avui (21h) la peça a la sala La Planeta, on la farà també demà (21h) i diumenge (18h), va insistir a deixar clar que l'obra no és la pel·lícula, que aquesta no ha estat un punt de partida per fer la peça, que és quelcom diferent, malgrat que en conserva l'esquelet: "McCafferty va respectar l'estructura en relació amb l'addicció a l'alcohol i els diferents estats que travessen els protagonistes –diuen Baulida i Ripoll–, però hi afegeix altres elements, com el viatge, gairebé emocional, de Belfast a Londres, l'efecte de l'esfondrament de les expectatives personals, la gestió del fracàs, la incapacitat per comunicar-se o relacionar-se correctament, la dependència, la solitud..." Baulida explica que el que l'interessa de la peça és "el joc que estableix amb els desdoblaments, amb les duplicitats, perquè hi ha duplicitat de personatges, i cadascú pateix un desdoblament de caràcter per l'efecte de la beguda, i la duplicitat respecte a allò que són i el què

haurien volgut ser”.

La reflexió sobre si les situacions que viuen els personatges són provocades per l'addicció a l'alcohol, o aquesta és la conseqüència de les expectatives frustrades, és un altre dels aspectes que ha interessat la companyia: “Hem aprofundit en la distància que separa la realitat que viuen, de la que desitjarien viure, perquè la realitat que veuen és la que els fa beure”, explica Baulida. Els intèrprets reconeixen que aquest és un espectacle indubtablement d'actors, d'interpretació, i que la seva tasca és complicada, perquè cal representar personatges que, durant molt temps, tenen alterat l'estat de consciència i és difícil trobar la mesura justa, sense caure en l'arquetip. El context compta. Luís Baulida explica que han renunciat a una posada en escena realista per tal de centrar-se en el que passa amb els personatges, de manera que utilitzen elements neutres, objectes d'utilització quotidiana –“no hi ha res gratuït”, assegura Baulida, “molt neutres, però simbòlics”– que ajuden a explicar la història. El context polític –a finals dels 60, a Belfast, es van produir aldarulls importants (troubles)– també afegeix més dramatisme a la peça, diu Baulida, especialment al final, malgrat que no és d'una importància cabdal: “Hi aporta una lectura política i social que en l'original no hi és”.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 04-11-2011 Pàgina 44

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/471256-joc-de-desdoblament.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=portada&utm_source=rss&utm_medium=portada&utm_campaign=rss